

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

Είναι τοποθετημένο, αυτό, δηλαδή τὸ βιβλίον, ἐπάνω εἰς ἓνα εἰδικῶς κατασκευασμένον τραπεζάκι, εἰς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Τὸ κλειδί τοῦ τραπεζαίου αὐτὸ φυλάττει ὁ χωροφύλαξ τοῦ σταθμοῦ, πράγματι ὅμως, κανένα κλειδί δὲν χρειάζεται, ἐπειδὴ τὸ συρτάρι εἶναι πάντοτε ἀνοικτόν.

Ἄνοιγετε τὸ βιβλίον καὶ διαβάετε :

« Ἀξιότιμε κύριε ! Δοκιμὴ πέννας !

Κάτω ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ζωγραφισμένη τερατώδης μούρη, μὲ μίαν, πελωρίων διαστάσεων, μύτη καὶ κέρατα. Κάτω ἀπὸ αὐτὴν τῆ μούρη εἶναι γραμμένα :

« Ἐίμαι μούρη σὺν ἀπόχη
εἶσαι κτῆνος, ἐγὼ — ὄχι.

Ἐίμαι ἢ μούρη σου ».

« Πλησιάζοντας εἰς τὸν σταθμὸν αὐτὸν καὶ κοιτάζοντας τὴν φύσιν, μοῦ ἐπῆρε ὁ ἀέρας τὸ καπέλο μου

Μ. Μυρωμένος ».

« Ἐκεῖνος ποῦ τὰ ἔγραψε — καλὸς
κι' αὐτὸς ποῦ τὰ διαβάει — παλαβός ».

« Ἄφησε ἀναμνήσεις ὁ εἰρηνοδίκης Καλαβρέζος ».

« Ἐφθυθὸς ἀναφέρο εἰς τὸν κύρην προσητάμενον ὅτι ὁ ὠδυγὸς Κουκλὶς ἐφέρθηκε μὲ μεγάλῳ ἀφράδια ὁσαναφορὰ στὴ γυνίκα μου ἢ γυνίκα μου δὲν ἔκαμε κανένα θόρυβο. Ἀπεναντίας προσπαθοῦσαι νὰ ἦνε ὕσιχια. Ἐπύσης καὶ γιὰ τὸ Χρῆστο τὸ χοροφύλακα ποῦ μάρπαξε ἀπὸ τὸ γιανὰ ἄτε νὰ χαθῆς ρε τοῦλίο. ἄρῳτα καὶ τὸ πάρεδρο νὰ τοῦ πει τὴ διαγογὴ τίς γυνέκας μου ».

« Ἄφτὰ τὰ διαβάσαμε καὶ στὸν Ἀριστοφάνη τοῦ Πηγαδιώτη »!

« Διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐντόπωσιν σκανδαλώδους πράξεως... (σβυσμένα). Διερχόμενος τοῦ σταθμοῦ τοῦτου συνεκινήθη βαθύτατα ἀπὸ τὸ ἐξῆς... (σβυσμένα). Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔλαβε χῶραν τὸ ἐξῆς σκανδαλώδες περιστατικόν, διὰ ζωηρῶν χρωμάτων εἰκονίζον τὴν κατάστασιν τῶν σιδηροδρόμων μας... (τὰ

παρκατῶ ἦσαν ὅλα σβυσμένα μέχρι τῆς ὑπογραφῆς) : Μενέλαος Τζερμεῖς. Τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου Τριπόλεως ».

« Μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμω ἕως νὰ φθάσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, περιεργαζόμενη τὸ μούτρο τοῦ σταθμάρχου, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου καὶ τὸ διακοινοῦν εἰς ὅλην τὴν γραμμὴν.

Δύσθυμος ταξειδιώτης ».

« Ἐίρω ποιὸς τῆγραψε αὐτά. Τῆγραψε ὁ Μ. Τ. Κύριοι ! τίς τσίπες σας »!

« Ἡ γυναῖκα τοῦ χωροφύλακα Ἀλεξάνδρῃ ἐπῆγε χθὲς περίπατο στὸ λόγγο μὲ τὸν ζυγιστὴ τοῦ σταθμοῦ. Καλὴ διασκέδασι ! Κουράγιο, καὶ μίμενε Ἀλεξάντρῃ ».

« Διερχόμενος ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἐπίεισα, καὶ θελήσας φαγεῖν, δὲν εὗρήκα νηστήσιμον τροφήν.

Εὐάγγελος Πατερημὸς, Διάκονος ».

« Ἄς ἔτρωγες τὸν περιδρομόν ».

« Ὅποιος εὗρη μιά καπνοσακκοῦλα ἀπὸ φῶσκα βωδιοῦ, δῶρον τοῦ Παναγιώτη τοῦ χασάπη, ἄς κρατήσῃ τὸν καπνὸν, καὶ τὴ σακκοῦλα νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν ταμῖα τοῦ σταθμοῦ κύρ Ἀνάργυρον ».

« Ἐπειδὴ μὲ ἀπολύουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, πῶς τάχα εἶμαι μέθυσο, ἀναγγέλλω λοιπὸν κ' ἐγὼ, πῶς ὅλοι σας εἶσθε κλέφτες καὶ μασκαράδες. Κ. Κανάτος, τηλεγραφετής ».

« Ἐίρω κ' ἐγὼ πολλὰ μὰ δὲν τὰ λέω ».

« Κατινοῦλα μου, τρελλαίνουμαι γιὰ σένα ».

« Εἰς τὸ βιβλίον τῶν παραπόνων, παρακαλῶ νὰ μὴ γράφονται ἰδιαιτέρως. Διὰ τὸν σταθμάρχην.

Πέτρος Τσανάκας ».

« Ἄν εἶσαι καὶ Τσανάκας »

εἶσαι ὅμως ἓνας βλάκας ».

(Μίμησις)

A. Γ. Κ.

(ἀπὸ τὸ ρωσικὸν τοῦ Τσίχωφ).

κ' ἓνα. Μὰ ὁ Τάσιος Μπογιαρὰς τοῦ ἔχει πιά πατήσει μιά σπρωξιά πειστωμένη καὶ ὁ γέρο μυλωνὰς μὲ τίς γδαρμένες πατοῦνες τὸν ἀνέφορ πιάνει τῶρα τὸ φούντο κάτου μπηχτοκέφαλα καὶ ὁ γυάλος τῆς στέρας βγάξει μπουρμπουλήθρες καὶ ἀφρίζει.

Ὁ ἀθάνατος ἥλιος χτυπάει πάνου στὰ ρουμάνια τῶν βουνῶν σὰ νανάβει μιά ζωερὴ πυρκαγιά. Κι ὁ χηρεμένος μερφονὸς κάθεται τῶρα μὲς στὸ χαγιατί, δίπλα στὰ χαλάσματα τοῦ νερόμυλου, κ' ἔχει συμαζωγμένα γύρω τὰναλαγα καὶ ἀνιότα παιδιὰ του· φυλάει ὀλοένα τὰ γαλανὰ τουσ μάτια ποῦ σφαλνοῦν ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ χύνει μάθρα μάθρα δάκρια σὺν τὰ μούρα χοντρα.

(Λάρσα. — Ἀπρίλιος, 1906)

ΣΠΗΛΙΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΛΕΞΙΛΟΓΙ

Σύμφωνα μ' αὐτὰ ποῦ λέει στὴ σημειωσοῦλα τοῦ στὸ σημερινὸ φύλλο ὁ Ἀργύρης Ἐφταλιώτης, τελιώνοντας τὰ παραμύθια τοῦ Μόλιβου, τῆς πατρι-

δος του, δημοσιεύουμε τὸ Λεξιλόγι αὐτὸ μὲ τίς σπάνιες λέξεις, τίς ντόπιες, ποῦ ἀπαντιοῦνται στὸ Θεσσαλικὸ δῆγμα τοῦ Σπήλιου Ἄνθια. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο (ποῦ ἐλπίζουμε νὰ τὸν παραδεχτοῦν καὶ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ὅσοι ἄλλοι μὲς στέλνουν δηγῆματα ἢ ἄλλο ὕλικὸ μὲ λέξεις πρωτόφαντες καὶ συνηθιζόμενες σ' ἓνα χωρὶ ἢ μιά μονάχα ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδας) καὶ ἡ ἐπιστήμη ὠφελιέται καὶ ἡ γλῶσσα πλουταίνει καὶ οἱ ἀναγνώστες μας δὲ σκοταφτονε σὲ πράγματα ποῦ δὲν τὰ καταλαβαίνουνε.

Σήμερα ὁ συνεργάτης μας μὲς στέλνει ὅσες λέξεις ἀπαντιοῦνται στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ περασμένου φύλλου· στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ σημειώσουμὲ τίς λέξεις ποῦ ἀπαντιοῦνται στὴ σημερινὴ ἐπιφυλλίδα.

Ἀστόματη γυναῖκα = ποῦ δὲ στομώνεται (στόμα), δε χορταίνει· συνηθίζουνε νὰν τὸ λένε σὲ ἄθροπο ποῦ λέει λόγια πολλὰ καὶ χτυπητὰ, ποῦ δὲ βάνει θύρα στὸ στόμα του· καὶ ἀκόμα σ' ὅποιον εἶναι ἀχόρτατος γιὰ κάθε πρᾶμα (ἰδὼ στὴν ἡδονή).

Ἀπόθαρος (παίρνει τὸ ἀπόθαρό της) = τὸ θάρρος, τὸνωση ψυχῆς.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΥΝΤΑΙ

Ἐτοῦτα δὲ χρειάζονται γιὰ νὰ γραφοῦνε στίχοι· Τὸ τραπεζάκι, ἡ ἀνοιξή μὲς τὸ παλιὸ τὸ πράσινο [τζαμάκι, Μὲς στὰ γαλάζια τῆς αὐγῆς ἓνα κλαγὶ νὰ κολυμπᾷ, Μελάνι σκουριασμένον στύγειο ποῦ νὰ μυρίζει δυνατὰ Σὰ ράμφος γιὰ νὰ τὸ ρουφᾷει μιά νοστιμούλα πέννα, Κι' ἀκόμα κάτι γιὰ νὰ θλίβουμαι· ἡ ἀγάπη μου γιὰ [σένα.

LEO LARGUIER

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὺν κειμήλια ληστῶν, ὅλες τίς ἀσυνταξίες καὶ ἀνορθογραφίες ποῦ βρίσκονται σὲ καθαρευουσιναῖκα βιβλία. Συνεργάτης τῆς στήλης αὐτῆς θάνα: ὁ ἀναγνώστης μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸν βαρβαρισμὸ ποῦ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώσουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποῦ βρίσκεται).

... Ἄς μὴ δὲ νομίσουν δυ...

(« Ἀλήθεια » 19 Μαΐου Σελ. 1, στήλ. 1).

I. Π. Ράγκου (ὕπομοιράρχου) ἐπιμνημ. λόγος: ... Ἄλλ' εἰς οἷαν κατάστασιν εὗρισκοῦνται τὰ πράγματα ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὁ ἡρωϊσμός τοιούτων ἀνδρῶν ἐξικνεῖται εἰς τὸ ζενιθ τῆς δόξης.

ΣΗΜ. Σὰ σκοτεινὰ λίγο.

Παρακάτου:

... τῆς μικρῆς ταύτης γωνίας, ἀποτελοῦσης μικρὸν μέρος τῆς μεγάλης ἰδέας ἡ-τοι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ὄλου Ἑλληνισμοῦ.

(Πατρίς, 19 Μαΐου, σελ. 4, στήλ. 2 καὶ 3).

ΣΗΜ. Βάλαμε δυὸ κομματάκια μόνο, μὰ ὅλος ὁ λόγος τέτοιος εἶναι. Κρίμας ἓνας στρατιωτικὸς νὰ μὴ βρῆ γ' αὐτοὺς σκοτωμένους συνδέρφους του νὰ πῆ δυὸ χτυπητὰ καὶ γκαρδιακὰ λόγια, παρὰ νὰ μὲς μασήσῃ τὰ κολοκυθῆνια τούτα.

Ἐν ᾧ ὅμως ἦσαν ὅλα ἔτοιμα διὰ τὴν ρομαντικὴν ἀπαγωγὴν, ἔχοντες καὶ προμή-

Ἄραδάω = ζητώ, ψάχνω ἀράδα).

Βαρδαρομάννα = ξύλο τετραγωνικὸ ποῦ κρατιοῦνται

τὰ βαρδάρια, σὺν ἀπαλκῃ μεγάλῳ.

Βουγκανίξω (καὶ βουγκανιάω) = κάμω βούγγη, ὅπως

ὁ ἀχὸς τῶν ἐντόμων σὺν πετοῦν, κλ.

Τὰ βαρδάρια = ξυλαρκακία περασμένα στὴ βαρδαρομάννα· χτυποῦνε στὴ μυλόπετρα ποῦ γυρίζει, σιτοῦνε ἔτσι τὰμπικρι μὲ τὸ γέννημα καὶ ἀφτὸ πέφτει μὲσα στὴν τρύπα καὶ ἀλέθεται. Ἡ βαρδαρομάννα στερεώνεται στὰμπικρι.

Βαζοκοπιῶ = βουίζω, βάζω.

Βαρδάκι = ξύλινο ἀγγεῖο σὺν μπρίκι μὲ σόπι (μικρὴ κάνουλα) μπροστα.

Γανιάξω (στὸ κλάμα) = σκούζω δυνατὰ, κλαίω ἐπαρηγόρητα ποῦ ἓνα γαῖα μονάχα ἀκούγεται.

Κουπάνια = σκαφή, σκαριδί: (ξύλινη ἢ πέτρινη).

Αουβίδια = φρέσκα φασοῦλια (τὰ λένε καὶ φασοῦλια).

Λαμπάδα τοῦ καναλιῶ (ἢ τοῦ ποταμοῦ) = τὸ νερὸ πῶρχειται ἴσιο καὶ ὀρθοτικὸ σὺν τῇ λαμπάδα.

Ὁ πόθος (καὶ τὰ ποδόματα) = τετραγώνον στενόμακρο κουτί ξύλινο ποῦ πέφτει τὰλίβρι ἀλεσμένο πιά· (ἀπὸ τὸ ἀποθίτω).

Μπάμπιλο = κάθε πρᾶματάκι μάρθο ποῦ παίρνει ὁ

θειαν καξιαδικῶν ἀκόμη, δύο περιπολοῦντες ἀστυφύλακες... τοὺς συνέλαβον.

(Ἄ' Ἐμπρός» Τετάρτη 24 τοῦ Μᾶη 1906, σελ. 2, στήλ. 6, ἀριθμ. 52).

«... διότι κατὰ μὲν τὸ κλασικὸν δίκαιον ἡ ἀνικανότης τῶν ἑλεξουσίων καθίστα τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς γυναικὸς ἐντελῶς θεωρητικόν, ἀφοῦ τὸ δι' αὐτοῦ ἀποκτώμενον περιήρχετο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν ἐξουσιαστικὴν, κατόπιν δέ, διεῖνα πτυχθῆντων τῶν χορηματίων, ἡ dos adventitia καθίσταται peculium adventitium τῆς γυναικὸς, διότι ἡ ἐπέκτασις τοῦ προνομίου τοῦτου ἦτο σχεδὸν περιττή, ὡς ὑπαρχόντων ἤδη τῶν ἄλλων ἀσφαλιστικῶν μέσων τοῦ Ἰουστινιανῶν».

(Περὶ Προικῶς, ὑπὸ Κ. Πολυγένη, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου. Β', σ. 147).

«καίτοι μὴ ἐκφράσασκε τοῦ ἀυτοκράτορος...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 179).

«λαμβάνοντες ὑπ' ἑμῆ δι... δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 191).

«προτιμὸν μὲν...».

(Αὐτόθι, Β', σ. 195).

«... οἱ νόμοι εἰς οὐδεμίαν ἀμεσον σχέσιν εὐρίσκονται πρὸς τὸ θέμα ἡμῶν, καθότι περὶ τόκων οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γίνῃ ἐνταῦθα (δεχόμενοι δι' ἡ προῖξ κατελήφθη ἀμέσως ἅμα τῇ συστάσει)».

(Αὐτόθι, Β', σ. 235).

«... ἀποσβεσθεῖσις τῆς ἐπικαρπίας περιῆλθεν αὕτη (ἢ ἐπικ. δηλ.)...».

(Αὐτόθι, Β', σ. 266).

«νὰ μὴ ὑποχρεοῦται...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 270, σημ.).

«προβαίνοντες ἤδη εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ προκειμένου ζητήματος διακριτέον τὰς ἐξῆς περιπτώσεις».

(Αὐτόθι, Β', σ. 281).

«Στρατιά ἀνδρῶν ὑπερβολικὸν ζῆλον ἐπειδεικνύμενοι πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐξ ἀνέσσει».

Γ. Χασιώτης

(Στὸν «Ταχυδρόμο» τῆς Πόλης, 12 τοῦ Ἀπριλίου 1906).

ἀέρας: ἀπὸ νεροῦ εἶναι γιομάτο μπαμπάλα» = μαβροῦδικ' ἢ φράση «μπάμπਾਲι στὰ μάτια» θὰ πεῖ «τίποτα».

Πιλιλάγκος = εἶδος κορυδαλός.

Παταβός = ἐκεῖνος ποὺ περπατᾷ σὰν κουτσός, χωρὶς ὅμως νᾶναι γέρνει δεξιά ζερβὰ.

Σβαρνιέμαι = σέρνομαι (σβάρνα, σβάρνισμα).

Τάνακούκουρα (καὶ τάνακούκουρα) = ὅταν κάθεται κανένας μὲ τὰ γόνατα διπλωμένα ἴσια πάνω στὴν κοιλία του, δίχως νὰ πᾶει νὰ στηρίζεται στὰ πόδια του.

Φουριουρά = πετάω (ἀπὸ τὸ φουρ ποὺ κάμουν τὰ φτερά).

Φούρλες = γύρες.

Χουλιάρια (ἢ φτερά) καὶ ἀδράχι = ἓνα ξύλο μπηγμένο στὴν ἀπάνου μυλόπετρα καὶ μακριό' κάτου στὴν ἄκρια ἔχει σανίδια, τὰ χουλιάρια, ποὺ χτυπάει ἢ λαμπάδα τοῦ καναλιῶ καὶ γυρνᾷ τὸ ξύλο, γυρνᾷ καὶ ἡ μυλόπετρα.

Παταριά (καὶ πάταρος) = μπάτσος.

Χαλιπῶνα = πᾶω νὰ σβῆσω, κατεβάζω τὸ φῶς.

Σ. ΑΝΘΙΑΣ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΚΥΒΕΛΟΚΤΟΝΟΙ

Φίλε μου «Νουμά»,

Μέρα δὲν περνᾷς ποὺ νὰ μὴ διαβάσω στὶς φημερίδες μιὰ πηχιάρικη ρεκλάμα γιὰ τὴν κ. Κυβέλη τῆς «Ν. Σκηπῆς»-φοβᾶμαι πὼς σιγὰ σιγὰ θὰ μᾶς τὴν κάνουν κι ἀνάγνωσμα οἱ ἀθεόφοβοι κι ἀπορῶ μάλιστα πὼς ἴσαμε τὴν ὥρα «δὲν προέβησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἀποννησθέν κίνημα» (καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς ποὺ σοῦ τὰ λέω ἔτσι Κινέζικα τὰ πράματα).

Θέλω νὰ πῶ δηλ. πὼς οἱ ἀθεόφοβοι οἱ ρεπορτέρηδες θὰ μᾶς τὴ χαλάσουν τὴ χαριτωμένη θεατρίνα μας καὶ θὰ κάνουν κ' ἑμᾶς τὸν κόσμον σιγὰ σιγὰ νὰν τὴ σιχαθοῦμε. Πὼς εἶναι καλὴ, παραπολύ καλὴ μάλιστα, ὅλοι τὸ παραδεχόμεστε κ' ἴσια ἴσια γι' αὐτὸ καὶ λυπούμαστε κατάκαρδα νὰν τὴ βλέπουμε νὰ πνίγεται στὴ ρεκλάμα. Δὲν τῆς ἀξίζει τῆς καημένης τέτιος θάνατος καλλιτεχνικὸς καὶ καιρὸς πιά, δὲ λέω νὰ ἐπεμβεῖ ἡ Ἀστυνομία, μὰ νὰ βάλουνε στὸ ζουνάρι τοὺς τὰ φονικά τοὺς μαχαίρια οἱ ἄκαρδοι αὐτοὶ Κυβελοκτόνοι. Τί τοὺς ἐφταιξε ἡ γυναίκα καὶ δὲν τὴν ἀφίνουσε νὰ κοιτάξει τὴ δουλιὰ τῆς;

Πρῶθμος φίλος ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

Ἡ «ΜΕΛΕΤΗ»

Φίλτατε,

Τώρα πιάστηκε τὸ παιδί κ' ὕστερ ἀπὸ ἑνιά μῆνες, τὸ Γενάρη τοῦ 1907, θὰ γεννηθεῖ. Καὶ τὸνομά του «Μελέτη». Νὰ μᾶς ζήσει καὶ νὰν τὸ καμαρώσει ὁ μπαμπάκος του, ὁ κ. Βικέλας, κι ὁ παραμπαμπάκος του, ὁ κ. Δροσίνης (δὺο μπαμπάδες, μᾶς εἶπαν οἱ φημερίδες πὼς ἔχει), νὰν τὰπολάψουμε καὶ λόγου μας τῶμορφ καὶ τὸ καμαρωμένο κοριτσόπουλο, τὴ «Μελέτη» μας.

Πὼς θᾶναι ὁμορφὸ καὶ πὼς θᾶναι καμαρωμένο, τὸ ξέρομε ἀπὸ τὰδεσφάκια του, τὰ κεραμιδιόχρωμα βιβλιαράκια τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν κτλ. τοῦ κ. Βικέλα». Μᾶς λένε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, πὼς ἡ «Μελέτη» θὰ φωτίσει καὶ θὰ μορφώσει τὸ λαό. Κι αὐτὸ τὸ ξέρομε. Μήπως δὲν τονὲ φωτίζουν καὶ δὲν τονὲ μορφώνουν καὶ τὰ κεραμιδιόχρωμα;

Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ κ. Βικέλας κι ἄλλη μιὰ φορὰ (κι ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν εἶναι ἡ τελευταία) φωτίζει τὸ λαό καὶ τὸν ἀποστραθώνει — ἀπὸ τὸ πολὺ ρῶς πάντοτε.

Γεῖά σου ΦΩΤΕΙΝΟΣ

«ΘΕΑΤΡΟ ΣΟΒΑΡΑΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ»

Φίλε Νουμά,

Κάπου γράφτηκε αὐτὲς τὶς μέρες πὼς τὸ καινούριο θέαμα ἢ πολυθέαμα ποὺ φτάνει ὁ κ. Βῶκος θὰ εἶναι θέατρο «σοβαρῆς φιλολογικῆς ὑποστάσεως». Καὶ παρακάτου πὼς θὰ παίζονται ἔργα τῶν κ. κ. Τανάγρα, Πολέμη, Ξενοπούλου, Νιρβάνα, Βῶκου κτλ. Πάνε καλὰ, ἑμεῖς ὅμως αὐτὰ τὰ πράματα δὲν τὰ πολυκαταλαβαίνουμε καὶ θὰ παρακαλέσουμε τὸν κ. Βῶκο ποὺ φαίνεται σὰν ἰδρυτῆς κ' ἰδιοκτῆτης ἐκεῖ μέσα νὰ μᾶς ξηγήσῃ.

Δηληδὴ πρῶτα ἐτοῦτο :

Ποιὰ εἶν' τὰ ἔργα ποὺ θὰ παιχτοῦνε καὶ ποὺ ἔχουνε σοβαρὴ φιλολογικὴ ὑπόστασι. Ἐμεῖς τουλάχιστο δὲν ξέρομε κανένα, ἐξὸν πιά ἂν τᾶχουμε ἐ-

τοίμα στὰ συρτάρια τοὺς καὶ μᾶς τὰ παρουσιάσου' ἐξαφνα. Ἐπειτα παρακαλοῦμε τὸν κ. Βῶκο νὰ μᾶς πῆ ἂν πιστεύει στ' ἀληθινὰ ὅτι ἡ φιλολογικὴ ὑπόστασι τοῦ κ. Τανάγρα καὶ τοῦ κ. Πολέμη εἶναι πραγματικὰ σοβαρὰ. Ἀκόμα ἓνα ἄλλο. Ἄν εἶναι βέβαιος γιὰ τὴ φιλολογικὴ πάλι ὑπόστασι τῶν πατριωτικῶν του ἔργων.

Ὅσο γιὰ τοὺς κ. κ. Ξενοπούλου καὶ Νιρβάνα ὁμολογοῦμε ὅτι ἔχουμε πολὺ καλύτερη ἰδέα καὶ πιστεύουμε ὅτι κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔχουνε καλύτερη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους, ὥστε νὰ μὴ θέλουνε ν' ἀνακατωθοῦνε σὲ τέτιες — choβαρότητες. Ἄν πάλι ἔχουνε ἄλλες σκέψεις στὸ νοῦ τους καὶ θέλουνε νὰ θολώσουνε τὰ φιλολογικὰ νερά, τότε νὰ μὴ παραπονιοῦνται μὲ τὸ «Νουμά» ποὺ δὲν τοὺς ἐχωρίζε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀφοῦ αὐτοὶ μοναχοὶ τοὺς φταίνε. Τί διάβολο! Ἄς νοιώσουν πιά πὼς καιρὸς νὰ μπαίνει κάθε κατεργάρης στὸ μπάγκο του. Καταλαβαίνόμεστε ὑποθείτω.

Δικός του ΙΔΙΟΤΡΟΠΑΚΗΣ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Ὁ κ. «Εἰσαγγελέας» γιὰ ὅσα ἔγραψε στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Νουμά» μιλιώντας γιὰ τὴ διάλεξι τοῦ κ. Μπ. Ἀννίνου. βρῖσκω πὼς δὲν ἔχει καθόλου δίκιο.

Κοίταξα καὶ γὰ τὴ Γέννησι (μεταφρασμένη ἀπὸ τοὺς ἐβδομήντα καὶ τυπωμένη στὴ Μόσκα) καὶ στὸ ΣΤ' κεφ. διάβασα «...ιδόντες οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων...» κτλ. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς τὸ Ἑβραϊκὸ κείμενον ἀναφέρει «οἱ γιοὶ τοῦ Θεοῦ» γιατί κι' ὁ Ρενὰν στὴν πιστότατη μετάφρασι τοῦ ἱεὸς γράφει «...les fils de Dieu...».

Ὅμως, ἔξω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, νομίζω πὼς δὲ μπορεῖ κανεὶς γι' αὐτὸ νὰ κατηγορήσῃ τὸν κ. Ἀννίνου γιατί, κι' ἂν εἶταν γραμμαινο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, πάντα θὰ ἐνοούσε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ κι' ἓνας ποὺ γράφει δὲν εἶναι ποτε ὑποχρεωμένος νὰναφέρῃ κάτι τι μὲ τὰ ἴδια λόγια, καθὼς τὸ διάβασε.

Ὁ φίλος σου Λε. Πα.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Δὲν ἄκουσα τὸ μελίσσυτο κ. Φιλάρετο, διάβασα ὅμως στὶς ἐφημερίδες τὸ λόγο ποῦθγαλε στὸ μνημόσκηνο τοῦ Παλαιολόγου καὶ τὸν ἐκλαψα τὸ δύστυχο Αὐτοκράτορα ποὺ, ὕστερ' ἀπὸ τόσους αἰῶνες, τοῦτανε γραφτὸ νὰ πῆσει στὰ σουβλερὰ νύχια τέτιου Ἀγαρηνοῦ ρήτορα καὶ νὰ πεθάνει κι ἄλλη μιὰ φορὰ.

Μαθαίνω πὼς ὁ κ. Φιλάρετος καὶ πατριώτης εἶναι καὶ κανένα προσωπικὸ λόγο δὲν ἔχει μὲ τὸν Παλαιολόγο· ἂν τὰποφάσισε νὰν τονὲ δολοφονήσῃ, τὸκανε ἀπὸ πατριωτισμὸ κι αὐτὸ, γιατί ἤθελε μὲ τὸ λόγο ποὺ τοῦθγαλε νὰ κανεῖ τὸ μάρτυρα Αὐτοκράτορα πρὸ συμπαθητικὸ στὸν Ἑλλήν. λαό.

Αὐτὸ εἶναι ὅλο, κι ὅποιος σοῦ πεί πὼς ὁ λόγος βγήκε ἀπὸ ἄλλη ἀφορμῆ, σὲ γελάει καὶ νὰ μὴν τὸν πιστεύεις.

Με φίλια ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

Ἡ ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Κύριε Διευθυντὴ τοῦ «Νουμά»,

Ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει καθό-